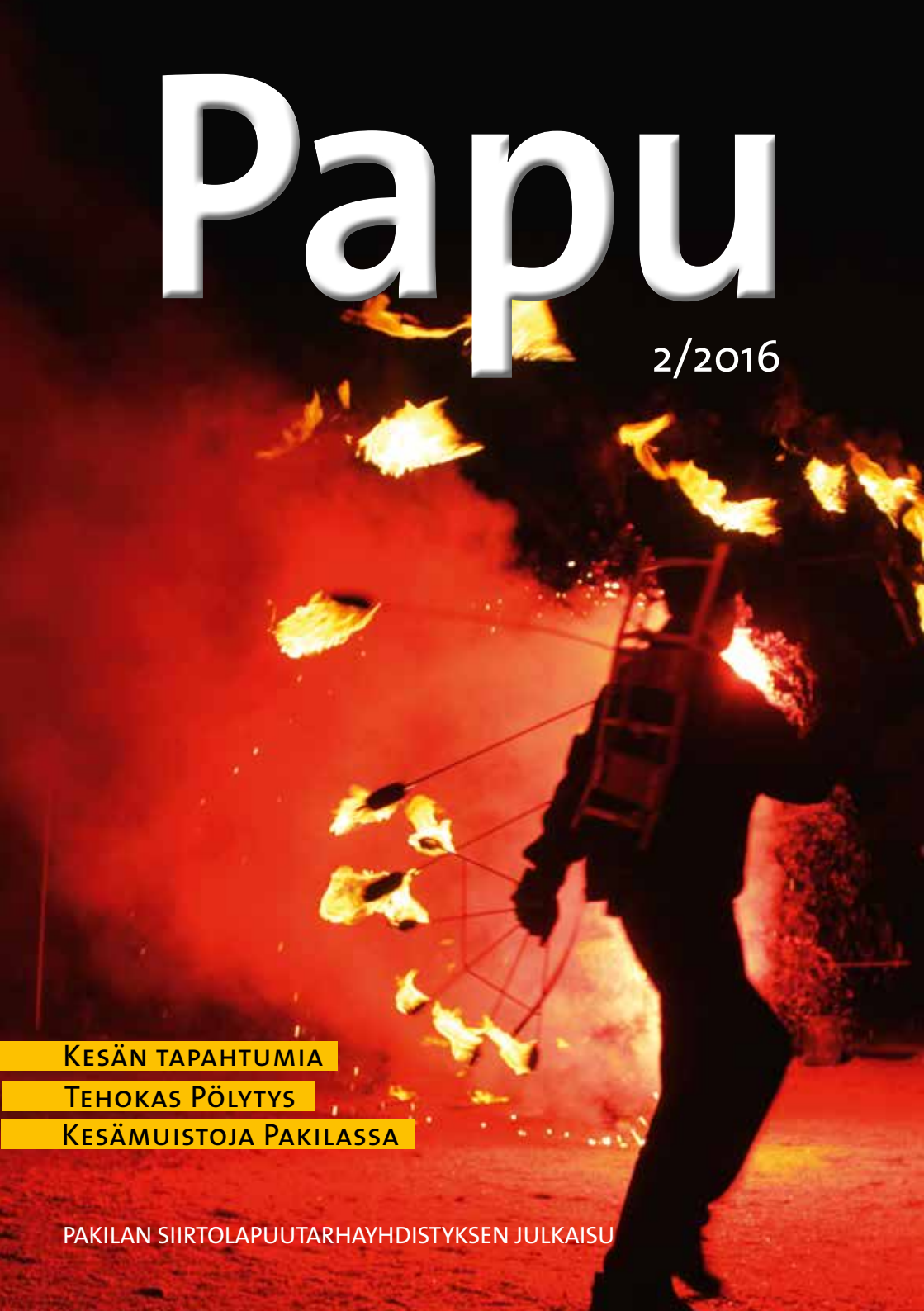

Papu

2/2016

KESÄN TAPAHTUMIA

TEHOKAS PÖLYTYS

KESÄMUISTOJA PAKILASSA

PAKILAN SIIRTOLAPUUTARHAYHDISTYKSEN JULKAISU

VARAUDU TALVEEN

Tyhjennä vesijohdot talveksi!

1. Sulje omat talous- ja kasteluvesisulkuksi polun laidalta. Kaikki palstan vesijohdot ja niihin liittyvät laitteet päähanasta alkaen ovat kunkin palstalaisen omalla vastuulla. Ole siis huolellinen, jotta välttyt vesivahingoilta!

2. Irrota palstallesi menevä putki päähanasta tai irrota tyhjennystulpat. Tyhjennä putket huolellisesti. Puhallus auttaa tyhjentämään putket. Puhaltamisen jälkeen varmista putken tyhjeneminen ja laita tulpat kevyesti takaisin paikoilleen.

3. Tyhjennä ja suojaa palstallesi asentamasi johdot, letkut, säiliöt, varaajat yms. tarpeen mukaan jäätyämisen estämiseksi.

4. Jätä lokakuussa omalla palstallasi hanat auki talveksi. Varmista, ettei sisätiloihin tule enää vettä. Lopulliseen talviasentoon poluilla olevat kahvat asentaa Pauli Ojanen, joka muutenkin huolehtii yhdistyksemme talous- ja kasteluvesijärjestelmistä palstasi kulmalta asti.

5. Keväällä tule vapun tienoilla sulkemaan vesijohtojesi hanat ennen vesien avaamista. Verkosto voidaan avata, kun jäätymisvaaraa ei enää ole. Avaamisesta ilmoitetaan ilmoitustaululla, kotisivuilla, Pakilan siirtolapuutarhamummit –facebook-sivulla sekä sähköpostitse heille, jotka ovat rekisteröityneet jäseneksi verkkosivujen kautta.

6. Ilmoita havaitsemistasi vuodoista ja vaurioista välittömästi vesijohtoverkoston hoitajalle. Pidä palstasi päähana kesäkaudella aina suljettuna, kun palstallasi ei ole ketään paikalla. Tällöin ei pääse syntymään suuria vahinkoja letkuvuodoista tai muiden vesilaitteiden vaurioitumisesta.

SISÄLLYS

Sadetta ja paistetta	3
Häränsilmä, olkaa hyvä!	4
Uusi huoltorakennus	8
Kesätyöntekijät esittäytyvät	9
Haaveista totta?	10
Onni ja ilo astuu portista	12
Lankojenvärjäyskurssilla	14
Aluejärjestön kesäkisat	15
Tehokas pölytys on a ja ö	16
Kuvamuistoja menneestä kesästä	18
Uuden asukkaan tervehdys	22
Aurinkosähköä!	24
Omenoita tulee paljon	25
Siirtolapuutarhat ennen ja nyt	26

Pakilan siirtola- puutarha

—1948—

PAKILAN SIIRTOLAPUUTARHAYHDISTYKSEN LEHTI

Päätoimittaja: Timo Mäkinen

Toimitussihteeri: Jaana Kymäläinen

Toimituskunta: Annu Brotherus, Nea Barman,

Tuulikki Laurila

Taitto: Tiina Makkonen

Kansi: Heli Ahola

Painopaikka: Next Print Oy

Painos: 360 kpl

Painettu ympäristöystävälliselle paperille

Sadetta ja paistetta

Papun 1. numerossa kirjoitin, että alueemme palvelut paranevat. Näin oli tavoite. Uudet tyypipiirustukset on lopultakin saatu rakennusvalvontaan hyväksyttäväksi. Rakennusvalvonnalla on tiukentunut näkemys siitä, miten alueemme suojelumerkintää uudessa asemakaavassa tulkitaan. Erimielisyydet ovat kiteytyneet kahteen yksityiskohtaan uusissa piirustuksissa: perustamistaan ja takavaraston kokoon. Rakennusvalvonta ei halua hyväksyä rakennustekniikan asiantuntijamme esitystä maavaraisesta betonilaattaperustuksesta, vaan pitää kiinni pilariperustuksesta ja rossipohjasta. Tämä siitä huolimatta, että näin perustetun mökin ulkonäkö ei ole oleellisesti erilainen ja että uudet rakennusmääräykset edellyttävät rossipohjaperustuksen alle vähintään 80 senttiä korkeaa tuuletustilaa, mikä taas muuttaisi mökin ulkomuotoa oleellisesti. Rakennusvalvonta haluaa poiketa rakennusmääräyksestä sillä perusteella, että mökkimme eivät ole rakennuksia vaan "rakennelmia"! Pakilan siirtolapuutarhassa peruskorjataan joka vuosi useita mökkejä lahonneen lattian vuoksi. Takavarastolle esitimme 20 senttiä lisää leveyttä, jolloin kottikärryt mahtuisivat ovesta ja hyllyt molemmille pitkille seinille. Tämä ei käynyt ja päälle päätteeksi rakennusvalvonta vaati nykyistä viiden metrin pituista varastoa lyhennettäväksi puolisen metriä sillä perusteella, että alkuperäinen varasto on ollut vielä selvästi pienempi. Tämä pitää paikkansa, mutta on vaikea kuvitella, että mökin tekijä tyytyisi pienempään varastoon, kun ympärillä on kolmesataa suurempaa.

Toinen asia, joka on kasannut tummat pilvet taivaalle, on jätepiesteen toteuttamiseen tarvittava lupa. Asemakaavan voimaan tultua tuli mahdolliseksi anoa pysyvää lupaa toteuttaa yhteinen jätepieste yhdessä Klaukkalanpuiston ryhmäpuutarhan kanssa. Katsastimme mahdollisen paikan

yhdessä kaupungin virkamiesten kanssa jo viime vuonna. Kävimme helmikuussa keskustelemassa aluearkkitehdin kanssa siitä, miten jätepieste on mahdollista toteuttaa. Heti sen jälkeen teetimme suunnitelman saamiemme suositusten mukaisesti Molok Domino -jätessäiliöistä ja haimme sijoituslupaa rakennustoimistolta maaliskuussa. Siellä hakemus on ollut siitä saakka. Mitään järkeviä perusteluja asian viivästymiselle emme ole kuulleet. Asia ei siis ole vielä kukaan rakennusvalvonnan käsittelyssä. Näin pieni asia pitäisi isonkin byrokratian pystyä ratkaisemaan muutamassa viikossa. Jos näin olisi tehty, uusi jätepieste olisi ollut jo toukokuussa käytössä. Tilanne on surkea senkin vuoksi, että nykyisessä tilanteessa, jossa energijätettä ei lajitella erilleen, nykyisen yhden Molokkimme kapasiteetti on riittämätön ja viikonlopun jälkeen sen ympärillä on kaaos.

Sateista ja murheista pääsee eroon, kun aurinko taas paistaa. Tänä vuonna valtakunnallinen siirtolapuutarhureiden kohtaamispäivä oli Helsingin Vallilassa ja Pakilan puutarhureitakin oli siellä tutustumassa toisiin. Helsingin alueen puutarhojen kisat olivat tänä vuonna Pakilassa. Muiden puutarhojen väkeä kohdatessa on aina paljon yhteisiä puheenaiheita ja paljon mahdollisuuksia oppia uutta, miten ovat muut ratkoneet samoja ongelmia. Siirtolapuutarhatoiminta on vakiintunut Suomeen ja kantaa hyvin eteenpäin. Satavuotias Niihama juhli Tampereella heinäkuun puolessavälissä. Pirteä satavuotias ei ole kangistunut, vaan kehittää uutta. Jätehuollosta on siellä muille opittavaa ja urheilupuolella ka dehittavaa: rannassa on saunojen lisäksi uimaranta, jalkapallo-, tennis-, sulkapallo- ja petanque-kentät. Siinäpä tavoitetta meille muille.

Timo Mäkinen

Häränsilmää, olkaa hyvä!

Papun reportteri tapasi 1950- ja 1960-luvuilla lapsuuden kesiään Pakilassa viettäneitä puutarhureita. Kesämuistojaan kertoivat Marjo Hautamäki (os. Karikoski), Hannu Karlsson, Kati Kuvaja sekä 1950-luvun Pakilassa lapsina toisiinsa tutustuneet pariskunnat Pirkko (os. Nordman) ja Seppo Martikainen sekä Raili (os. Karlsson) ja Heikki Stenström.

LASTA OLI KUIN KETUN NENÄÄ

1950- ja 1960-lukujen Pakila vilisi lapsia, kun suurten ikäluokkien lapset viettivät puutarhassa kesälomiaan. Lapset pysyivät puutarhassa tiiviisti koko kesän. Pakilaan tultiin heti todistusten jaon jälkeen. Pakila oli 1950-luvulla maaseutumainen viljapeltoineen ja muutamine rintamiestaloineen. Pakilan siirtolapuutarha oli nuori. Mäntypolun laelta näki Pukinmäen Weisten joulukoristetehtaan ja Oulunkylän rautatiesillan junat ja lättähattu-kiskobussit.

Puutarhassa oli turvallista, joten pienetkin lapset jäivät puutarhaan vanhempien käydessä töissä. Naapurit kutsuivat Railia pikkuaidiksi, kun hän retuutti pikkuveli Hannua mukanaan pitkin puutarhaa. 1950-luvulla vain harvalla perheellä oli autoa, mutta autojen yleistyttyäkin puutarhureiden mukavuudenhalu ei vielä ollut vetänyt pidempää kortta. Suhtautuminen ajoliikenteeseen oli toinen kuin nykyään ja autot jätettiin säännön mukaisesti puutarhan ulkopuolelle. Tarvittaessa vaikka moottoripyörän sivuvaunu työnnettiin puutarhaan. Monen perheen apuna kesämuutoksia oli puutarhuri Hellman, joka oli ammatiltaan kuorma-autoilija. Hetekatkin kulkivat alkuvaiheissa kesäksi kaupungista puutarhaan.

Lapsia oli puutarhassa paljon eri ikäryhmissä. Nuoret viettivät illat Kielomäellä. Hannu muistelee, että hänellä ei ollut Kielomäen porukkaan pikkupoikana asiaa. Elämä Pakilassa oli tervehenkistä ja luonnonläheistä verrattuna katu- poikaelämään Kalliossa, jota moni poika vietti muun osan vuodesta. Jos Helsinginkadun ylitse käytiin poikien välillä kivisorita, jouduttiin joskus

Pakilassakin välienselvittelyyn. Näky on ollut vaikuttava, kun kostoreissulle kaverin sitomisesta lähti naapurustoon 20 poikaa savipalloon ja oksalینگoin varustautuneina.

KILPAILUHENKISYYTTÄ

Urheilukilpailut olivat Pakilassa tärkeitä. Kisojen kirjo oli laaja: kevättalveen kuului hiihtokilpailu, loppukevääseen maastojuoksukilpailu ja kesään siirtolapuutarhan ympärijuoksu eri saroille. Lohkoittain koottuun viestijoukkueeseen kuului kaksi tyttöä, poikaa, miestä ja naista. Kesällä kilpailtiin myös 12-ottelussa, jonka lajeihin kuului muun muassa vauhditon pituushyppy, korkeushyppy ja kolmiloikka. Puutarhan miesväestöstä löytyi useita vetäjiä, jotka järjestivät lapsille pitkin kesää yleisurheiluharjoituksia eri lajeissa.

Futiksen ohella pelattiin sulkapalloa, jota varten oli kaksi kenttää. Myös koripalloa varten rakennettiin talkoilla oma kenttä. Painonnostovalineet väsättiin peltipurkeista, joissa oli betonia painona.

KUKA EKANA VANTAASSA?

Marjo muistelee, että veteen pulahdettiin kymmenenkin kertaa päivässä, niin, ettei uimapukukaan ehtinyt välissä kuivua. Hannun kaveriporukan useamman vuoden lempileikki oli polttopallo lasten uimarannan laiturin ympärillä. Uimarannalla oli kesäisin parikin kaupungin palkkaamaa uimavalvojaa.

Pakilan uimarannalla järjestettiin kesäisin uimakouluja. Vantaanjoessa pystyi suorittamaan uimakandidaatin ja -maisterin tutkinnot, mutta

jatko-opintoja varten piti mennä uimastadionille asti. Maisterilta vaadittavaksi sukellusnäytteeksi kelpasi Vantaanjoen pohjasta haettu muta. Primusmaisterilta edellytettiin talvivaatteissa uimista ja vaatteiden riisumista vedessä. Onnistuneita suorituksia seurasi tammiseppelöinti stadikalla.

Fillari oli kesäisin kaikilla ja uimaan ajettiin usein täysillä. Pojat ajoivat rannalle kilpaa ja hetken päästä jatkettiin vedessä uintikilpailuilla. Jos tänä päivänä moitteita saavat puutarhassa liian kovaa ajavat autoilijat, nuhdeltiin tuolloin puutarhan pikkupojat, jotka kaahasivat fillareillaan ympäri puutarhaa.

LEIKKEJÄ JA HUVITUKSIA

Tyttöporukan huvituksiin kuului nallekarkkiryyssi, jota edelsi nallekarkkien osto Kielomäellä kioskia pitäneeltä Sarjasen rouvalta. Tytöt jonottivat ostamaan 100 kappaletta pennin nallekarkkeja. Vain hetki rouva Lempi Sarjasen hermoja koetelleen nallekarkkierottelun jälkeen sadat pikkunallet lensivät ryyssiksessä ilmaan tyttöjen kahmiessa karkkeja, minkä ehtivät. Tyttöjen suosikkeihin kuului myös leikki, jossa yksi tarjoili ruokaa ja toiset tilasivat pöytään herkkuja kuten häränsilmägourmetksi muuntautunutta punaista viinimarjaa. Toisinaan Aku Ankka -tädiksi kutsuttu rouva leikitytti tyttöjä ja järjesti harjoituksia kesän suuriin juhliin, Kielomäellä vietettyihin juhannus- ja elokuuhlaan.

Suosittuja pihaleikkejä oli kymmenen tikkua laudalla, peffispolttopallo ja purkkis. Paskatikussa puukon piti heitossa jäädä nurmikkoon pysyyn. Voittaja iski puukon kannalla jäätelötikun nurmikkoon, josta häviäjä sitä sitten hampaillaan kaivoi.

Sadepäivinä pelattiin lautapelejä tai korttia, kuten majjaa tai kasia. Pojat saattoivat rakennella pienoismalleja. Vuoden 1963 sähköntulon jälkeen saattoi laittaa vinylilevyt soimaan eikä tarvinnut enää istua pimenevinä elokuun iltoina-kaan öljylampun valossa.

Lystikukkulan metsissä ja vallihaudoissa oli poikien talkoot, kun noin 12-13-vuotiaat pojat rakensivat antaumuksella maastorata Skramlista. Savesta rakennettiin kaarteita ja puita suojattiin turpeella ja kuntalla, jotka sidottiin rautalangal-

Pakilan pojat lähdössä viestijuoksukisoihin Turun siirtolapuutarhaan.

Juhannusjuhlat Kielomäellä.

Sisarukset Keijo ja Raii. Sisarusten isä Kauko Karlsson toimi siirtolapuutarhayhdistyksen pitkäaikaisena puheenjohtajana.

la. Pusikko rytsi, kun pojat ajoivat metsässä kilpaa. Seppo ja Heikki muistelevat, kuinka ainoa vaihdepyörän haltija hyödynsi kilpailuetuaan pitämällä muut perässään taaten näin pikkuveljelleen voiton.

RETKEILYÄ

Retkiä tehtiin lähimetsään muulloinkin kuin tupakoimaan salaa. Hannu muistelee, kuinka männystä otettiin palat kaarnaa ja niistä veisteltiin puolitylpillä linkkuveitsillä kaarnalaivoja, joita uiteltiin oman pihan altaassa tai Vantaanjoessa.

Isommat pojat tekivät pitkiäkin retkiä. Seppo muistelee pyöräretkeä Bodominjärvelle pikukokin perässä. Lintujen latinankielisiä nimiä muistuu yhä mieleen. Bongaripojat menivät lintuja kuullakseen myös salaa Tuomarinkylän latoon yöksi. Tuomarinkylän pehtoori sai ajaa välistä niin heinäladossa hyppiviä lapsia kuin vasta kylvetyillä pelloilla futista pelanneita poikia. Oulunkylän kentällä futista pystyi pelaamaan luvallisesti. Poikien harrastuksiin kuului myös öinen perhosten jahtaaminen ja perhoskokoelman valmistaminen. Ruutinkoskella testattiin koskenlaskua puulaatikossa.

Myös Pakilaan päin tehtiin retkiä. Vuodesta 1965 alkaen puutarhan vieressä sijainneelle Ärtin koulukasvitarhalle kuljetettiin busseilla alakoulu-laisia päiväleirille.

RUOKAHUOLTOA

Kaupassa käytiin päivittäin, koska kylmäsäilytykseen oli käytössä vain maakellari. Usein vanhemmat hoitivat ostokset palatessaan bussilla töistä. Lapset taas menivät kiintupolkua pitkin nykyisen Nur-pizzerian lähistöllä sijainneeseen Elannon myymälään. Paremmiin varusteltu Elanto oli nykyisen Hesy-kirpputorin lähistöllä. Lähi-Elanto oli jaettu kolmeen osastoon, johon kuhunkin piti jonottaa erikseen: liha, maito ja sekis eli sekatarvara. Irtomaito tuotiin puutarhaan kolmen litran maitokannulla. Verkkokassiin pakattiin kaupasta usein eloleipää, meetvurstia tai palvikinkkua, Islannin rasvasilliä, ahvenanmaalaista voita ja paloöljyä.

Päivittäisten ruokaostosten tekeminen kuului Sepon tehtäviin. Seppo muistaa, miten lihaosas-

to herätti pienessä pojassa enemmänkin puistatuksen kuin nälän tunteita. Jos pojalle myyty ruokatarvara ei ollut kuranntia, lähti Sepon mummo reklamaatioreissulle.

Raili osasi jo aika pienenä laittaa primuksella perunat kiehumaan. Marjo taas muistelee, miten mummo paistoi puuhellalla perunaa ja valkokastiketta, omenariisipuuroa ja silakkalaatikkoa. Serkukset Marjo ja Seppo muistavat vieläkin, kuinka hiki valui pitkin pyöreää mummoa tämän keittäessä kesäkuumalla puuhellalla marjamehua. Vaarilla taas oli aikaa mennä iltpäivisin telttatuolin kanssa alueen ulkopuolella sijainneille postilaatikoille odottamaan Ilta-Sanomia.

Juhlissa paistettiin avotulella rasvaista hampparin käyrää. Tiilistä rakennettuja pihagrillejä alkoi ilmaantua palstoille 1960-luvun lopulta alkaen.

PÄNTTÄÄMISTÄ JA PUUTARHATÖITÄ

Täysin velvollisuuksista vapaita eivät olleet lastenkaan kesät. Varsinkaan niiden, jotka olivat saaneet koulussa ehdot. Seppo muistelee, kuinka ehdot saaneet marssivat hiekkarantaan mukanaan oppikirjat ja niin painava matkaradio, että sen hädin tuskin jaksoi kantaa. Kun aurinko paistoi, kuunneltiin matkaradiota; kun taas meni pilveen, päntättiin. Työläisperheiden vanhemmat patistivat lapsiaan opiskelemaan, jotta nämä saisivat aikanaan parempia töitä kuin itsellään.

Kouluvelvollisuuksiin kuului myös kasvien kerääminen. 1950-luvulla kasveja piti kerätä 120 lajia. Jos alkukesä meni lorvailen, kostaui se kasvien keruussa. Suuri osa kukista kukkii jo ennen juhannusta ja loppukesästä kukkivien kasvien löytäminen on kiven alla. Seppo sai koulussa sapiskaa, kun otti hätäpäissään kasvistoon- sa lahjana saamansa harvinaisen tunturikissan- kápälän Pohjois-Lapista.

Raili muistelee äidin ukaasin olleen, että ämpärillinen marjoja piti olla kerättynä, kun äiti palaa töistä. Isoveli Keijon kanssa tuli kinaa, kun veli oli livetä omille teilleen ennen kuin velvollisuus oli täytetty. Myös pikkuveli Hannu muistaa marjanpöiminnan jurppineen. Marjo taas laitettiin nypimään voikukkien kukintoja. Lapset menivät myös Lystikukkulalle risumetsään keräämään puuhellaan poltettavaa.

SYKSYN TULLEN

Koulu alkoi syyskuun alussa, ja kaupunkiin palattiin päivää, paria ennen. Katille käytiin kesäloman päättyessä ostamassa Fleminginkadulta uusi vaatekerta koulusyksyä varten. 1950- ja 1960-luvuilla eivät vaatekaapit pursuileet. Katille ommeltiin kesää varten kaksi mekkoa, yksi arkisempi ja toinen parempi. Lisäksi kesävaatetukseen kuuluivat shortsit ja paita. Polvihousut yleistyivät tytöillä 1960-luvulla. Vanhemmat kävivät kesän aikana kaupungissa kerran, kaksi pyykkireissulla.

Puutarhassa järjestettiin elokuulta lokakuulle omenavahtivuoroja, joihin osallistui jopa kahdeksan vahtia iltaa kohden. Pojat tekivät omenavahdeille toisinaan jäynää ja ajoivat pimeässä fil-lareillaan ympäri puutarhaa aiheuttaen vahdeille vääriä hälytyksiä.

1950- ja 1960-luvuilla puutarhan sato oli perheil-le tärkeä leivän jatke ja lisäansion lähde. Heikki kiteyttää puutarhan tehtävän kääntyneen kohti vapaa-ajan viettoa ja kulutusta. Ennen puutar-hasta vietiin, nyt sinne tuodaan. Puutarhat oli suunniteltu hyötyviljelyyn ja oli tavallista, että yhdellä palstalla oli 6-8 omenapuuta.

Pakilassa puutarhaa piti torikauppias, jolle satoa saattoi myydä, tai marjoja voitiin myydä suoraan torille tai ravintolaan, jolloin niistä saa-tiin parempi hinta. Marjo muistaa, miten ome-nia vaihdettiin Aleksis Kiven kadulla kaupassa ruokatarvikkeisiin. Vaari kääri omiin tarpeisiin varattavat omenat yksitellen silkkipaperiin ja vei kaupunkiin kylmäkellariin.

Elokuun lopun iltoina Hannu jutteli isoveli Keijon kanssa vintillä nukkumaan mentäessä, miten mukavaa on taas muuttaa kaupunkiin, Vallilaan, aloittaa koulu ja odottaa joulun tuloa.

Leppäpolun paris-kunnat Seppo ja Pirkko Martikainen sekä Raili ja Heikki Stenström Kielomä-en rinteellä suosikki-paikassaan 60 vuo-den takaa.

Loppukiri.

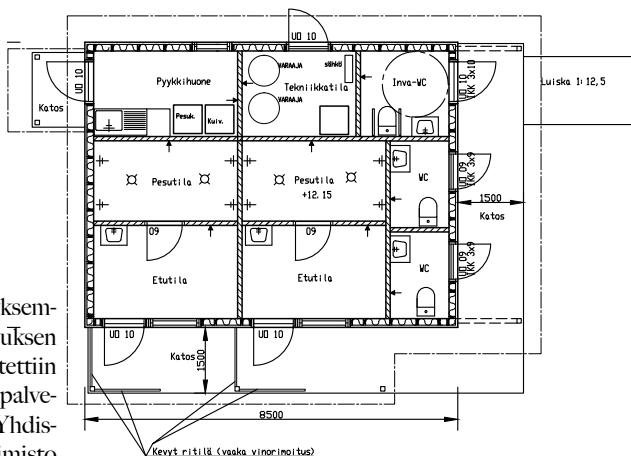
Marjo Hautamäki hiihtokilpailuissa.

PAKILAN UUSI HUOLTORAKENNUS rakennuslupaa haettu

NOIN KAKSI VUOTTA sitten yhdistyksemme alkoi selvittää uuden huoltorakennuksen rakentamista. Huoltorakennukseen päätettiin sisällyttää alueeltamme vielä puuttuvat palvelut: suihkut ja pyykinpesumahdollisuus. Yhdistys valitsi pääsuunnittelijaksi rakennustoimisto Juha Pitkälän, joka on suunnitellut ja rakentanut Marjaniemen vastaavan huoltorakennuksen. Arkkitehtisuunnittelusta vastaa arkkitehti Olli Jokinen. Viime syyskuussa hyväksyttiin alustava suunnitelma ja kustannusarvio ja valtuutettiin hallitus selvittämään edelleen lainansaantimahdollisuuksia.

Pankkilainasta oli neuvoteltu jo edellisestä keväästä, mutta neuvottelut tyssäsivät vakuuksien puutteeseen. Olimme hakeneet ja saaneet keväällä kirjauksen vuokrasopimuksellemme maanmittauslaitoksen rekisteriin. Emme kuitenkaan saaneet ns. laitosnumeroa, joka on edellytys kiinnitysten saamiselle. Yhdistys pyysi kaupungilta vuokrasopimuksen muutosta pykälään, joka koski vuokrasopimuksen siirrettävyyttä kolmannelle osapuolelle. Kaupungin yleisten töiden lautakunta tekikin viime vuoden marraskuussa tätä tarkoittavan päätöksen. Tämän jälkeen saimme tammikuussa kaupungin kanssa tehtyä lisälehden vuokrasopimukseemme. Helmikuu koitti, kaupungin, maanmittauslaitoksen ja pankkien edustajien kanssa käytyjen keskustelujen jälkeen, ennen kuin tämä mahdollisti vuokrasopimuksen muutoshakemuksen tekemisen maanmittauslaitokselle. Yhden hakemuksen ehdimme turhana jo peruakin, mutta asioiden selvittyä teimme uuden. Tällä kertaa saimme I-numeron ja haimme saman tien panttikirjat riittävälle vakuussummalle. Panttikirjat ovat tallessa yhdistyksen kassakaapissa, sillä lainaneuvottelut pankkien kanssa ovat vielä kesken. Useita lainatarjouksia on kuitenkin jo saatu, joten lainarahoitus tälle hankkeelle, päinvastoin kuin vielä kevätkokouksessa oletimme, näyttää nyt varmalta. Mikäli yhdistys

päätää ottaa lainan, lainanmaksu tullaan rahoittamaan pienellä ryhmämaksun korotuksella, jota perittäisiin kymmenen vuoden ajan.

Kun rahoitus alkoi näyttää todennäköiseltä, jatkettiin suunnittelua Juha Pitkälän kanssa syyskokouksen päätöksen mukaan. Rakennukseen on tulossa suihkujen ja "pesulan" lisäksi kolme wc:tä vanhassa huoltorakennuksessa jo olevien neljän lisäksi. Näistä kolmesta yksi on inva-WC. Rakennuksen pinta-ala on noin 55 neliötä. Sen tuleva paikka on merkitty valkoisilla kepeillä kerkotalon ja nykyisen huoltorakennuksen väliin. Uuden rakennuksen harjalinja tulee olemaan kohtisuorassa vanhan huoltorakennuksen harjaan. Ulkonäöltään uusi rakennus noudattaa vanhan huoltorakennuksen tyyliä. Rakennus joudutaan perustamaan paaluperustukselle paksun savikerroksen vuoksi. Rakennus tullaan lämmittämään vesi-ilmalämpöpumpulla, joka lämmittää myös käyttöveden.

Suunnitelmat olivat kesän alussa riittävän pitkällä, jotta rakennuslupahakemus saatiin jätetyksi heinäkuussa juuri ennen rakennusvalvonnan kesäloimia. Kun rakennuslupa on saatu, seuraa urakkatarjouskilpailu sekä yhdistyksen kokouksen lopullinen päätös rakentamisesta, urakoitsijasta ja lainan ottamisesta. Jos aikataulut osuvat optimaalisesti kohdalleen (mitä ei tässä hankkeessa tähän asti ole juurikaan tapahtunut...), voidaan nämä päätökset tehdä yhdistyksemme syyskokouksessa ja rakentaminen voisi alkaa myöhemmin syksyllä ja valmista tulisi talven aikana ensi mökkikaudeksi.

Timo Mäkinen

Pakilan siirtolapuutarhan kesätyöntekijät

ARON DAHLBERG, RUOHONLEIKKAAJA

kuva Nea Barmen

Aron on 17-vuotias lukion toisen luokan elokuussa aloitava nuori, joka on viettänyt kesiään Pakilan siirtolapuutarhassa liki 10 vuotta. Tänä kesänä hän on tehnyt työopimuksen yhdistyksen kanssa ja työtehtävänä on hoitaa alueen viheralueiden ruohonleikkuu. Kyseessä on Aronin ensimmäinen kesä-

työpaikka.

Millainen työ sopimus sinulla on?

– Joo, kyl mä luin sen huolella läpi. Sen mukaan mun tehtävänä on nurmikoiden leikkaaminen ja sovin työnantajan kanssa tarkemmin työajasta. Pauli on opettanu mulle päältä ajettavan ruohonleikkurin käyttöä ja neuvonu työtehtävät. Hyvät on ollu ohjeistukset! Pauli myös ilmoittaa, milloin pitää leikata nurmikkoja. Niin ja myös äiti ja Juha soittavat, että nyt on nurtsi kasvanu. Tosi hyvää on se, että työaika ei ole 9-17, koska mulla on koripallotreenejä aika paljo kesälläki.

Tiedätkö, mikä on cv?

– Kyl mä tiedän, mulla on cv:ssä jo merkintä valmentamisesta, mut nyt tulee ekasta kunnan työstä!

Mitä sinun työtehtäviisi kuuluu?

– No, alueen nurmikoiden leikkaus päältä ajettavalla ruohonleikkurilla. Hommaa on kyl niin paljon, että hankalampien alueiden ruohonleikkaamiseen pienemmällä koneella ja trimmerillä ei oikein jää aikaa.

Mitä sinä olet oppinut?

– Kyl mä oon oppinu mekaniikasta ja ajoneuvoista. Mä oon tykänny kyl tästä kesätyöstä.

Mikä sinua on yllättänyt kesätyössäsi?

– No se, kuink helppoo tää oikeastaan onkaan.

Millaisia neuvoja antaisit seuraaville kesätyöntekijöille?

– Ett kannattaa olla ahkera ja tehdä työt kunnolla.

Sinähän olet jo saanut ensimmäisen palkkatilisi. Mitä teet palkallasi?

– Joo, mä saan kerran kuussa palkan. En mä ole juuri tuhlanu rahaa, mä säästän.

HILLA PAAKKANEN, VESSANSIIVOOJA

HILLA on 14-vuotias peruskoululainen Jalavapolulta. Hän on viettänyt Pakilassa kesiään jo vuodesta 2008. Nuoresta iästään huolimatta hän itse ehdotti tänä keväänä, että voisi alkaa siivoamaan vessoja, sillä viime kesänä hän autteli jo silloin tällöin vessansiivoojana tuolloin toiminutta Sonia Mäkistä. Hilla on

kuva Anu Paakkaniemi

tehnyt työopimuksen yhdistyksen kanssa ja työtehtävänä on pitää kesäkaudella siisteinä yhdistyksen huoltorakennuksessa olevat neljä vessaa.

Tiedätkö mikä on työ sopimus? Millainen työ sopimus sinulla on?

– Joo, menin sen läpi isän kanssa. Sen mukaan mun tehtävänä on 2-3 kertaa viikossa siivota vessat, mut mä käyn kyl usein 4-5 kertaa.

Kuka on sinut perehdyttänyt kesätyöhösi?

– No, mähän harjottelin jo viime kesänä Sonian kanssa, mut on isä ja äiti myös neuvonu.

Kuka hoitaa poissa ollessasi – esimerkiksi, kun oot leirillä tms. - vessojen siivouksen?

– Joku perheenjäsenistä on auttanut. Kyl vessat on siivottu.

Mitä sinä olet oppinut?

– Kyl mä oon oppinu, et rahan eteen täytyy tehdä tosi paljon töitä.

Mikä sinua on yllättänyt kesätyössäsi?

– No se, että ihmiset ei arvosta, eikä välitä! Ihmiset ei esim. ite pyyhi niiden likajalkia vessanpöntöstä! Jotenkin kai olettaa, et mä oon 24/7 paikalla.

Millaisia neuvoja antaisit seuraaville kesätyöntekijöille?

– Ett huolehtii vaan kunnolla vessan siivouksesta, pitää ne siisteinä, eikä ota itteensä haukkuja.

Mitä teet tai olet tehnyt palkallasi?

– No, mä käyn elokuvissa, ostan uusia vaatteita, sit mä hankin ripsien pidennykset ja kyl säästänkin.

Annu Brotherus

Haaveista totta?

Tomi ja Emil peuhaavat pihalla.

Kasvihuoneen sato alkaa kypsyä, melonikin on jo syötävää.

Kaikki alkoi heinä-elokuun vaihteessa vuonna 2013, kun Malla Haapanen ja Tomi Friman ostivat purkukuntoisen mökin Mäntypolulta. Siitä alkoi hurja projekti, jonka tarkoituksena oli toteuttaa Mallan ja Tomin haave omasta ihanasta siirtolapuutarhamökistä ja sitä ympäröivästä lapsiperheelle sopivasta kukoistavasta pihasta. Haaveen toteuttaminen alkoi vuonna 2014 vanhan mökin purkamisella sekä uuden mökin perustusten ja rungon rakentamisella – apuna Tomilla oli AmiEdun opiskelijoita. Vuonna 2015 Tomi jatkoi yksin mökin rakentamista. Palsta oli mittavan rakennusurakan aikana möyriyttä hurjaan kuntoon ja vanha kasvusto kuorittiin pois.

Mallaa ja Tomia suosi onni Huvilan ja huussi-ohjelman arpajaisissa. Ohjelman tekijät suunnittelivat ja toteuttivat heidän palstalleen varaston, kasvihuoneen ja istutukset. Keväällä 2016 tapahtui vihdoinkin – toki suunnitelmien mukaan – varsinainen sisään muutto ja siirtolapuutarhaelämän vietto!

Onko kaikki nyt valmista Mäntypolulla?

– Voi ei, huudahtavat Malla ja Tomi. Mökki on toki asumiskelpoinen, mutta kaikkea pientä on vielä kesken mökissäkin.

Tomin itse rakentama mökki on ensimmäisiä kokonaan puretun mökin tilalle rakennettuja

mökkejä puutarha-alueellamme. Tarkkojen tyyppipiirustusten puuttuminen aiheutti pulmia rakennusprojektin aikana, mutta nyt liki valmis on yritetty toteuttaa kaikkien säädösten mukaisesti. Sisätilat on maksimoitu asumiskäyttöön ja Malla saa sitä vihdoin sisustaa! Tomille riittää hommia vielä mm. ulkorimoituksessa tai parven portaiden toteuttamisessa.

Nyt kesällä tuli tv:stä Huvila ja huussin ohjelma viime kesänä tehdystä palstaremontistanne. Mitä ajattelette nyt, kun vuosi on kulunut tuosta remontista? Toteutuiko haaveenne puutarhan suhteen?

– No, ei kaikki käynyt kuin Strömsössä! Salaojitus ei onnistunut, mökin takaosa jäi kokonaan raivaamatta ja on ilmennyt muitakin pulmia, joita nyt on jälkikäteen yritetty korjata. Huvila ja huussin ja omat visioni rehevästä puutarhasta eivät olleet ihan samansuuntaiset, Malla toteaa. – Toki paljon ihanaa toteutuikin. Pihasuunnitelmaa ei kuitenkaan ihan oltu mietitty loppuun lapsiperhettä ajatellen. Vietämme paljon aikaa omalla pihalla ja pojat (Emil 3,5 v ja Hugo 2,5 v) ovat leikki-iässä vielä pitkään. Tänä kesänä hankimme pojille trampin ja hiekkalaatikko tulee myös siihen viereen. Onhan puutarhamme vielä raakile muiden pihoihin verrattuna, mutta ei meidän tarvitse onneksi alusta asti lähteä oman näköistä puutarhaa tekemään. Palstallemme jäi myös paljon alueita, joita voi itse nyt muokata mieleiseksi.

No, millainen on nyt puutarhanne?

– Omena- ja luumupuut säästettiin, lisäksi otin talteen joitakin perennoja, kuten pioneja, mutta kamalasti säästettävää ei ollut, kun rakennusvaiheessa nuo kaivinkoneet mylläsivät pihaa, Malla kertoo.

– Fiilisen ja kokeilujen mukaan puutarha saa jatkossa elää. Kasvien ja oleskelutilojen siirto- ja muutostöitä on jo tehty ja suunnitelmia on edelleen. Kasvien suhteen tämä kesä on kokeilua, ensi keväänä saattavat tänä vuonna siirretyt tai istutetut kasvit joutua taas uuteen paikkaan.

Mallan ja Tomin puutarha jakaantuu kolmeen osaan. Polun puoleinen puutarha on rauhoitettu hyötyviljelylle. Malla on istuttanut 15 istutuslaattikkoon ja kasvihuoneeseen yrttejä, retiisiä, pinaattia, perunaa, sipulia, porkkanaa, paprikaa, tomaattia, maissia, melonia, etelä-amerikkalaista kurkkua, mansikkaa ja vaikka mitä. Puutarhan keskiosa on lasten leikkipaikkaa ja mökin luona ovat varsinaiset oleskelutilat patioineen. Oleskelutiloja ympäröivät erilaiset perennat. Yksivuotiset kukat on istutettu ruukkuihin. Puutarhaa halkoo kiemurteleva ja leveä polku, jonka kivetyksen Tomi juuri uusi jalkapohjille ystävällisemmäksi.

Työjako on Mäntypolulla selvä: Mallan vastuulla on puutarha ja Tomilla rakentaminen ja huoltotyöt. Ja molemmille riittää edelleen tekemistä ja se on käynyt selväksi, että haaveen toteuttaminen on jatkuvaa prosessia!

*Annu Brotherus
Kuvat: Heli Ahola*

Mallalla on paljon istutuslaatikoita.

*Annamarin mökki
vuosikymmen sitten.*

ONNI JA ILO ASTUU PORTISTA

PIDIN KÄDESSÄNI ilmoitustaululta otamaani osoitelappua ja Helsingin Sanomista leikkaamaani puhelinnumeroa. Olimme tyttöni kanssa katselemassa ja haaveilemassa omasta pienestä mökistä eroni jälkeen. Matkalla pysähdyn Pajupolku 29:n kohdalla ja sanoin tyttölle, "katso, miten suloinen. Juuri tuommoisen haluaisin. Mökki olisi tuolla kauempana polun päässä niin, että näkisin sen portilta, suloinen, vaikka aika rähjäinen". Tyttöni nyökytteli ja matka jatkui.

Myynnissä oleva mökki oli kulmassa, eikä jostain syystä kosketanut millään tavalla. Totesin vain mielessäni, "ihan kiva, mutta ei meille". Olin jo rypistänyt puhelinnumeron poisheitämisistä varten, kun jostain syystä katsahdin sitä vielä ja huomasin, ettei puhelinnumerossa olleet tiedot täsmänneetkään käymäämme mökkiin, soitin numeroon ja miesääni kertoi, että esittely olisi valitettavasti vasta kahden tunnin kuluttua, mutta hän olisi paikalla 5 minuutin päästä.

Osoite oli Pajupolku 29, siis SE, juuri SE rähjäinen pieni punaruskea mökki! Voiko rakastua heti ensisilmäyksellä? VOI kyllä ja syvästi ja pysyvästi. Sisällä oli sotkuista, mutta katseeni huomasi vain äärettömän kauniit leveät lattialankut. Mies kertoi appiukkonsa kantaneen ne pyöränsä päällä vuonna 1948. Seuraavaksi ihastuin junan vaunun oviin, jotka keväinen turvotus piti visusti paikoillaan. Peppipitkätössumaiset väritykset hymyilyttivät, tummansinistä, punaista, keltaista ja turkoosia. Olen aina rakastanut ja tarvinnut värejä ympärilleni, mutta yhdistelmä oli huikea. Keittiön kulmalta kivuttiin tikapuita pitkin vintille, luukun sai perässään kiinni. Meno ylös hirvitti ja huvitti. Näin jo lapsilaueman pelailemassa ja nauramassa siellä, itseni sulkemassa vaivihkaa luukkua.

En osannut koputella seinälautoja, katsella kosteuksia, tutkia mökin kuntoa, olin naiivin lumoutunut kaikesta näkemästäni. Sydämeni hakkasi, tiesin mitä halusin, olin syvästi ihastunut pieneen

vaatimattomaan rusehtavanpunaiseen mökkiin.

Tässä oli vain yksi pieni pulma; olin rahattomana kiinni kolmen koplassa. Omistimme siskojeni kanssa isäni rakentaman mökin Päijänteellä, luopuisinko todella siitä.

Konsultoin ystävääni, joka vain nauroi ja sanoi "anna palaa", pirautin äidilleni "mitä sinä ajattele, olenko ihan hullu", "olet ja ihana ja tietenkin ostat" sanoi hän, ääni täynnä innostusta. Tunsin tunteella porskuttavan tyttönsä. Lopulta rohkaistuini soittamaan myös siskoilleni. "Haluaisin myydä osuuteni Mukkiksesta".

Ilmoitin kiinnostukseni ja annoin tarjoukseni vielä parin tunnin sisällä, ennen varsinaista näyttöä. Mies soitti illalla ja sanoi, että saivat kolme samanlaista tarjousta, mutta haluaisivat myydä mökin minulle. Tästä vyöry mieletön tapahtumien ketju, josta voisi kirjoittaa moniosaisen tosi-tv-tarinan.

"Kesä-Masan" mökki vaihtoi omistajaa 25.5.2005. Ihmettelin hieman, kun myyjä kehotti vaihtamaan lukot; vasta sen jälkeen huomasin, että kauniin vanhan puisen sohvan selkänoja oli täynnä chiquita-merkkejä, veriset keinun tyyny oli kasattu ulos ja kolhuinen pesäpallomaila nojasi oven pieleen. Mielikuvitukseni jylläsi ja pelkäsin ensimmäisinä öinä kutsumattomia vieraita, mutta Kesä-Masaa kavereineen ei pihalla näkynyt.

Rakensimme mökkiä ja pihaa nurkka nurkalta vähitellen oman näköiseksi. Mökki sai punaisen pinnan, suloisin verannan ilta-aurinkoon ja Huvila ja huussi loi toimivan keittiön sinipunaisen kopperon tilalle. Olimme kaikkien aikojen ensimmäinen kohde heille ja ehkäpä siitä syystä koimme monia hauskoja kommelluksia ohjelmaa tehdessä ja hinta jäi mitättömäksi.

Kesällä 2014 pihani valtasi Palava rakkaus. Innostuin tästä, selvästikin hyvästä enteestä niin, että tein aarrekartan, jonne keräsin unelmiani, muun muassa kädentaitoisen miehen. Mietin

– Kuinka sitten kävikään

monesti, minkälainen mies tähän muka asettui-si, alkeelliseen mökkiini, jossa vesi tulee syreenipuskan viereen ja kylmään suihkuun pääsee omenapuun alle. Miten ujuttaisin hänet miesten saunaporukoihin tai ystäväni joukkoon. Ei todellakaan ihan piece of cake, se oli jo nähty.

Vaan mitä ihmettä tapahtui syyskuisena iltana. Aivan yhtäkkiä rakkautta ilmassa niin paljon, että se täyttää ihan jokaisen henkäyksen. APUA! Kaksi ihanaa mökkiä, kaksi hoidettavaa pihaa, ilta-aurinko täällä, lämmin suihku tuolla. Punamultamökkini sinisine portteineen vastaan vihreän ruskea mörrimöyky. Siltä se alkuun tuntui, liian tummalta ja synkältä. Tuli syksy ja mökkien ikkunat luukutettiin kiinni.

En olisi koskaan, siis KOSKAAN uskonut luopuvani mökistäni. Niin sanoi tyttönikin. Vaan kuinka ollakaan, se alkoi tuntua oikealta ratkaisulta. Oli jotenkin ihanan ”tyhjentävää” pitää pihakirppari, myydä kaikki mahdollinen, mitä ihmiset tahtoivat mukaansa.

MÖKIN MYynti olikin sitten hieman työllämpi juttu 10 yhteisen vuoden jälkeen. Jostain niin rakkaasta luopuminen oli hirvittävän haisevaa ja itkin monet kerrat. Kuljin pitkin pihaa ja mieli täyttyi muistoista. Nauroin mielessäni, kuinka petivaatteiden seassa kuljetimme hiiren kotiin asti. Miten lapset maalasivat ja sisustivat innoissaan vintin ja huitaisivat siniseksi wc:n, etteivät karpäset viihtyisi siellä. Miten siskoni kanssa jyskytimme heinäseipäitä vattujen tuisi ja manasimme kovaa mutamaata. Muistelin, kuinka kaivoin joka ikisen pihalaatan ylös nurmen seasta ja laitoin ne uudelleen kiemurtelemaan poluksi, teki mieli silittää niitäkin läksiäisiksi. Miten hurjasti olen hikoillut sen kanssa

ja vähintäänkin yhtä usein ja paljon tyytyväisen onnellisena hymyillyt. Koskaan en tuntenut itseäni kuolemanväsyneeksi, vaan nautin kaikesta, jopa rikkaruohojen kitkemisestä. Huono olo, työstressi, vähäisetkin murheet, kaikki jäivät jotenkin maagisesti aina portin ulkopuolelle ja työ tekijäänsä kiitteli. Olin yksinkertaisesti järjestetmän onnellinen.

Oli kuitenkin selvää, kumpaan mökkiin asettaisimme. Juha oli rakentanut mökkiään rakkaudella ja hartaasti, lähes alusta asti pistänyt kaiken uusiksi. Lämmin suihku aamuin illoin tuntui jopa ylelliseltä herkulta. Minä luovuin mökistäni ja Juha kodistaan, palapelin palat loksahtelivat kohdilleen hyvää vauhtia. Otimme isoja loikkia kohti tuntematonta, rohkeasti ja luottavaisina, eikä ole kaduttanut. On kieltämättä kummallista, miten helposti toisen mökki, vieläpä toisen naisen kädenjäljiltä tyystin erilainen, alkaa vähitellen tuntua omalta ja rakkaalta.

Mistä se johtuu? En osaa selittää. Väärät värit ja erimakuiset huonekalut menettävät merkitystään tässä ja nyt. Niin moni asia säilyi, ihanat ystävät, koko yhteisö. Nyt saan jakaa tämän kaiken kauniin, rakkaan ja tärkeän, jonkun kanssa aamuin illoin ja öin, joskus päivisinkin, ellemme tekisi kaiken aikaa remonttia.

Mutta jospa se onkin niin yksinkertaista kuin löytää onni ja ilo toisen kanssa olemisesta, yhdessä tekemisestä ja elämän jakamisesta.

Annamari Oksanen

Juhan mökki.

Hienoja värejä lankojen luomuvärjäyskurssilta

Pakilan siirtolapuutarhalla pidettiin lankojenvärjäyskurssi 19.-20. heinäkuuta. Hienoja tuloksia näette kuvista.

Vetäjä: Henna Rajapuro

Osallistujia: Anu, Marjo, Helena, Carita, Tuulikki ja Henna

Carita, Anu ja Helena keittävät lankoja väriliemessä.

VÄRJÄYKSIIN KÄYTETTIIN seuraavia kasveja: pietaryrtin kukat, sipulin kuoret, raparperin lehdet, lumimarjan lehdet, saniaisen (kotkansiipi) lehdet, kuusen kaarna, männyn käpy, ulkomaisia luonnonväriaineita oli hankittuna sinipuuta ja krappia.

Kasveja liotettiin ensin vedessä yön yli. Sen jälkeen niitä keitettiin noin tunnin ajan kattilassa, 80-100 asteisessa vedessä. Tämä jälkeen liemi siivilöitiin ja jäähdytettiin. Langat käsiteltiin (puretus) ensin keittämällä ne alunaliemessä noin tunti. Se valmistaa langat vastaanottamaan väriaineet väriliemestä. Tämän jälkeen seurasi varsinainen värjäys, jossa langat keitettiin väriliemessä noin tunnin ajan 80-90 asteisessa lämmössä. Langat jäähdytettiin,

huuhdeltiin huolella ja kuivatettiin varjossa.

Tuloksena saimme upeita maanläheisiä värejä; vaaleita keltaisia, beigeä, eri vihreitä, muutama räiskyvä oranssi, kirkas keltainen, punainen ja vahva violetti.

Samasta väriliemestä saa monta eri värisävyä, kun käyttää eri sävyisiä lankoja: harmaan eri asteita, keltaisia, vaaleansinisiä lankoja, valkoisen ja luonnon valkoisen lisäksi.

ALUEEMME LIIKENNESÄÄNNÖT

Pakilan siirtolapuutarha-alueella on kielletty moottoriajoneuvoilla ajo, paitsi todellinen huolto- ja sairausajo. Suurin sallittu ajonopeus on 10 km/h.

Autoja ei saa pysäköidä alueelle, vaan ne tulee siirtää välittömästi huoltoajon jälkeen pysäköintipaikalle. Alueemme pysäköinninvalvontaa hoitaa Helsingin kaupungin pysäköinninvalvonta. Rikesakon voi saada alueella pysäköinnistä.

Aluejärjestön 2016 kesäkisat

PAKILAN siirtolapuutarhayhdistyksen urheilutoimikunta vastasi tänä vuonna aluejärjestön kesäkisojen järjestelyistä. Aamu alkoi kevyessä tihkusaateessa, mutta onneksi sää parani ja tunnelma oli leppoisaa.

Kesäkisojen lajeja olivat kuulakikka, tikka, lentopallo, lasten viestijuoksu, kroketti, lausunta, mölkky ja petankki. Pakila tuli kuulakikassa toiseksi ja tikkakissassa kolmanneksi. Pakilan **Varpu Matlar** oli tikkakissan paras nainen. Lasten viesteissä juoksivat alle 9-vuotiaiden sarjassa kultaa pakilalaiset **Maiju Latonen**, **Samuel Latonen**, **Seela Latonen** ja **Noa Efroni**. Petankissa Pakila tuli neljänneksi joukkueella **Rauno Suomalainen**, **Pauli Ojanen**, **Björn Lindroos**.

Aamun kisojen jälkeen kokoonnuttiin sisätiloihin lounaalle ja kuuntelemaan puheen ja lausunnan kilpailijoita. Yleisö palkitsi esiintyjät ja mitalien saajat runsailla aplodeilla. Lausunnon ja puheen kilpailun tuomareina toimivat mökkiläinen, näyttelijä **Vuokko Hovatta** sekä näyttelijä ja ohjaaja **Markku Neunen**. Kilpailussa **Nipa Nieminen** Pakilasta sai jaetun pronssimitalin.

Kiitokset kaikille osallistujille, kisajärjestäjille ja ruokatarjoilusta vastanneille!

Ensi kesän 2017 kisajärjestäjävuorossa on Klaukkalanpuiston ryhmäpuutarha ja 2018 Oulunkylän siirtolapuutarha.

Ari Niinikosken tyylinäyte kuulakikassa.

Maiju Latonen lasten viestissä.

Yhteiskuvassa lasten viestien osallistujat.

Pakilan tikkajoukkue.

TEHOKAS PÖLYTYS ON KAIKEN A JA Ö

Moni on varmasti tänä kesänä jo huomannut, miten runsas sato puutarhoissamme on syntymässä? Runsaasta puutarhan sadosta kiittäminen saattaa osaksi olla puutarhamme kahta miestä, Nipa Niemistä sekä Mikko Paakkasta. Kiittäminen siksi, että he ovat hankkineet mehiläispesiä puutarhaansa hoidettavaksi ja tuoneet tätä kautta nuo luonnon tehokkaimmat pölyttäjät, mehiläiset, osaksi puutarhaamme entistä tiiviimmin.

Kuva: Pixabay

PÄÄSIN TUTUSTUMAAN mehiläispesän hoitamiseen Nipan puutarhassa sekä sain vinkkejä siitä, miten mehiläispesän hoitamisessa pääsee alkuun.

Idea mehiläispesän pitämiseen ei Nipalla syntynyt hetken mielijohteesta, sillä hänellä on hyvin pitkä historia eläintein kanssa. Nipa on mm. työskennellyt Korkeasaarella neljän vuoden ajan. Lisäksi hän on aina ollut kiinnostunut luonnon moninaisuudesta sekä erityisesti hyönteisten yhteydestä luonnon moninaisuuteen.

Yhdessä ystävänsä Mikko Paakkasen kanssa he päättivät talvella 2016 mennä kurssittautumaan mehiläisten hoidossa. Miehet päättivät olla perusteellisia, joten yksi kurssi ei riittänyt. He osallistuivat kolmelle eri kurssille talven aikana saadakseen hyvät perustiedot tarhaamisesta. Parhaimmaksi Nipa mainitsi Otavan Opiston kurssin, josta miehet saivat myös paljon hyviä kontakteja. Tavoitteena olisi mennä kertaamaan

mehiläisten hoitoa talven aikana uudelleen Otavan Opistolle.

Talven aikana Nipa ja Mikko selvittivät myös lupa-asiat hyvin tarkkaan. Heille oli tärkeää ottaa huomioon siirtolapuutarhan yhteisö, jonka osaksi mehiläispesät tulisivat. Ennen kuin he hankkivat pesät puutarhaansa, he selvittivät, miten Helsingin kaupunki suhtautuu asiaan ja mitä siirtolapuutarhan säännöt sanoivat asiasta. Kaupungin vastaus oli erittäin positiivinen, sillä mehiläiset ovat puutarhojen tehokkaimpia sekä voimakkaimpia pölyttäjiä. Ja kuten tiedämme, pölyttäjät ovat tärkeä elementti puutarhan sadon runsaudessa sekä kukkaloihosta.

Kursseilla miehet tutustuivat myös muihin mehiläisten hoitajiin ja liittyivät Stadin tarhaajiin ja hunajafrendeihin, joka on Suomen Mehiläishoitajien alaliitto. Liiton kautta saa paljon apua sekä hyviä kontakteja muihin tarhaajiin, joilla on kokemusta ja jotka auttavat sekä neuvovat mielel-

Nipa ja mehiläiset.

lään.

Mehiläisten hoidossa on useita pieniä yksityiskohtia, jotka pitää ottaa huomioon siirtolapuutarhassa, jotta mehiläiset istuvat osaksi yhteisöä luontaisesti. Yhdeksi tärkeimmistä yksityiskohdista Nipa mainitseekin sen, miten mehiläispesä tulee sijoittaa puutarhassa. Pesä tulee sijoittaa niin, että mehiläisille ei jää pitkää ”kiitorataa” tontille päin. Mikäli pesän aukko sijoitetaan esimerkiksi aitaan päin, niin mehiläiset nousevat suoraan pesän aukolta mahdollisimman korkealle. Näin mehiläiset leviävät puutarhassa suuremmalle alueella, eivätkä häiritse ihmisiä. Toinen tärkeä seikka on oikeanlainen juoma-astia pesän lähellä. Myös mehiläiset tarvitsevat vettä juodakseen.

Mitä sitten jos mehiläiset ”karkaavat” pesästään? Nipa kertoo, että tämä on mahdollista silloin, kun syntyy uusi kuningatar ja pesä jakaantuu. Tällöin parvi hakeutuu uuteen paikkaan ja

parveilee jalkapallon kokoisena pallona, etsien uutta pesäpaikkaa. Mikäli näkee tällaisen pörräävän seurueen, voi soittaa Nipalle tai Mikolle ja pyytää apua. Miehet tulevat ottamaan pesän talteen ja tietävät, miten toimia, jotta nämä arvokkaat pölyttäjät saatetaan turvallisesti omaan uuteen pesään.

Miten sitten se hunaja? Nipa kertoo, että vielä hänellä ei ole kokemusta siitä paljonko hunajaa saattaa tulla. Hän kuitenkin muistelee kurssilla kerrottaneen, että hyvänä ja aurinkoisena kesänä saattaa tulla jopa 60 litraa. Huonompana ja sateisena kesänä vain 10 litraa. Nipalle mehiläisten tarhaamisessa hunaja ei kuitenkaan ole se tärkein asia, vaan luonnon moninaisuuden ja näiden tärkeiden pörräisten säilyttäminen. Näin meillä kaikilla riittää satoa sekä kukkaloistoa vielä tulevinakin kesinä.

Teksti ja kuva: Nea Barman

Timo Mäkisen juhannuspuhe.

Reetta Ristimäki laulaa Musettan valssia oopperasta La Bohema.

Yleisö seuraa juhannusohjelmaa.

Pakilan juhannus

Vahtokarkkien paistoa.

Juhannuskokko.

Taikuri Markus Tervo.

kesä

Kuvat: Nea Barman
ja Lassi Lager

Lasten taitoradalla Nea.

Makkara tekee
kauppansa.

Tikanheittoa.

arvanmyyntiä

ongintaa

tarot-ennustusta

tinttamareski

Kuolema
Venetsiassa

kasvomaalausta

taitorata

trattoria

Venetsialaiset

Kuvat ja taitto Heli Ahola

lasten karnevaalikulkue

Helsinki Morrisers

Reetta Ristimäki

karnevaaliasuja

Tulikansa

Lily Wanderlust

Jyri Lahtinen

Antero Laakso orkesteri
Pekka Kuivalainen
Hannu Rantanen
Jukka Ojala

SAARNIPOLUN UUDELTA ASUKKAALTA

Hiekka rahisee mukavasti askelten alla, kun suunnistan Saarnipolulle (262). Matkalla ihailen muiden mökkien pihoja ja mietin ideoita omaan pihaani. Miljöö saa minut hyvälle mielelle. Olen

monia vuosia käynyt ystävättäreni mökillä lauantaisin saunomassa ja haave omasta mökistä on ollut mielessä pitkään. No nyt se on totta!

Koska en tiedä kovinkaan paljon puutarhanhoidosta, osallistuin siirtolapuutarhaliiton järjestämälle viikonloppukurssille toukokuussa. Todella hyödyllinen kurssi, jossa opittiin hyötyviljelyn ja pihasuunnittelun perusteita siirtolapuutarhasääntöjen rajoissa.

Jo mökkiä ostaessani olin suunnitellut keskittyväni hyötyviljelyyn. Vaikka kaikkia teki mieli heti kokeilla, aloitin ihan tutuilla porkkanoilla, punajuurilla ja perunoilla. Kasvihuoneeseen laitoin tomaatteja kasvaamaan. Näin aluksi valmiista taimista. Kaimista on tullut/näyttää tulevan satoa, ihanaa.

Asia, joka vähän yllätti, oli se, että puuhastelua riittää koko ajan. Ennen katselmusta oli jo vähän paineita, että kaikki on sääntöjen mukaista. Onneksi naapurit rauhoittelivat. Muutenkin naapurien ystävällisyys ja auttavaisuus on aivan uskomatonta ja tuntuu tosi hienolta.

Myös talkootöitä tarvitaan suurimman ja kauneimman pysymiseksi sellaisena. Eri toimikuntien töistä ja talkootöihin osallistumisesta sain hyvää tietoa uusien mökkiläisten illassa. Pitää huolehtia, että oma osuus tulee hoidettua.

Suuri ilonaihe on se, että tyttäreni perheineen viihtyy täällä niin hyvin, varsinkin ihana lapseni Santtu, joka viilettää potkulaudallaan ja tekee tuttavuutta siellä sun täällä. Vuoden ikäinen Sanniina taas viihtyy mainiosti leikkipaikalla, jossa on paljon mukavia leluja. Huuto raikaa ja hiekkapölyä. Surullista on, että rakas koirani Fancy nukkuu pois toukokuun lopussa, emmekä päässet viettämään mukavia aikoja täällä mökillä.

Kun summaan tähänastisia kokemuksiani, voin todeta, että odotukseni siirtolapuutarhamummoilusta on täyttynyt: luonnonläheisyyttä lyhyen bussimatkan päässä, kävelyä paljain jaloin, harrastaa pienimuotoista viljelyä, turvallinen yhteisö ympärillä ja kivat naapurit. Lapsenlapset ja kaikki muutkin kävivät viihtyvät.

Toivon, että tulevaisuudessakin kaikilla mökkiläisillä säilyisi ensisijaisesti tarve luonnonläheisyyteen ja siitä nauttimiseen. Ei niinkään uusien mukavuuksien luomiseen.

Tuija Ylönen

Kuvat: Ylösen kotikarkisto

Kaikki mukaan Facebookin Mummoihin

Pakilan siirtolapuutarhamummot on mökkiläisten oma Facebook-ryhmä. Siihen kuuluu jo 140 Pakilan siirtolapuutarhuria, nimestä huolimatta paljon myös miehiä ja nuoria.

Ryhmään otetaan vain oman mökkikylän ihmisiä. Facebook-tili pitää olla, mutta senhän voi tehdä myös nimimerkillä. Mummoja voi yhdeltä mökiltä olla useita. Ylläpitäjät kysyvät ennen ryhmään liittämistä, oletko pakilalainen. Ryhmä on haluttu pitää ulkopuolisilta suljettuna, jotta voidaan jutella rauhassa oman, pienehkön porukan kesken.

Koska kaikki eivät ole Facebookissa, Mummot ei voi olla virallinen tiedotuskanava. Parhaat tiedonlähteet puutarhan asioissa ovat edelleen yhdistyksen oma nettisivu (pakila.siirtolapuutarhaliitto.fi), ilmoitustaulut ja Papu-lehti.

Ryhmä toimii entisaikojen puskaradion tavoin. Neuvoja kysellään ja yllättävissä tilanteissa siellä saa tiedon nopeasti leviämään. Esimerkiksi putkirikon aiheuttamasta vesikatkostasta sai moni tietää ryhmän kautta saman tien. Sohvat, ruohonleikkurit ja kukat vaihtavat sutjakkaasti omistajaa. Loppukesällä ovat Mummoja eniten puhuttaneet omenien liikatuotanto ja muumiotauti.

Tervetuloa mukaan!
Terhi Raitala

AURINKOSÄHKÖ sopii hyvin siirtolapuutarhaan

NYKYIHMISEN ELINTAVAT kuormittavat ympäristöä monella tavalla. Siirtolapuutarhassa mökkeily on selvästi ekologisempi vaihtoehto kaukana sijaitsevaan mökkiin nähden, mutta puutarhaelämäkin voi kehittää ympäristöystävällisemmäksi. Kaikki uusi tietenkin aina maksaa, mikä vähentää kehittämisen houkuttelevuutta. Hinta ei kuitenkaan ole nykymaailmassa lainkaan yksioikoinen asia, joten joskus maksava asia tulee oikeasti edullisemmaksi. Aurinkosähkö on yksi tällainen asia, jos sen toteuttaa oikein.

Aurinkosähkö on ilmaista sähköä, joka tulee päästöttä ja ilman vaivaa. Aurinkovoimala on aidosti huoltovapaa eikä polttoainetta tarvita. Pulmina ovat vain ajoittainen tuotto ja suuri hankintahinta.

Koska aurinkoa ei voi tilata käyttötarpeen mukaan, aurinkovoima ei ilman akkuja käy ainoaksi sähköön tuotantotavaksi. Sen sijaan se voi täydentää muuta tuotantoa. Kun tuotantoa on eniten kesällä, aurinkovoima toimii parhaiten siellä, missä kulutusta on myös enemmän kesäaikaan – siirtolapuutarhassa näin on. Ostetun sähkön hinta koostuu varsinaisesta sähkön hinnasta, siirtohinnasta ja sähköverosta. Jokainen kilowattitunti, jota ei tarvitse ostaa, säästää nämä kaikki

kolme osaa sähkön hinnasta. Jos sähköä tuottaa yli oman käytön, Helen maksaa siitä hinnaston mukaan, mutta siirtohintaa ja veroa siitä ei tuottajalle makseta. Siksi on taloudellisinta tuottaa sähköä niin, että ostetun sähkön määrä vähenee.

Aurinkosähköjärjestelmä on kallis ostaa, mutta hinnat ovat kovaa vauhtia tulossa alaspäin. Viidessä vuodessa hinnasta on tippunut puolet pois. Lisäksi järjestelmien tuottajia on tullut lisää, mm. suomalainen Valoe, joka tarjoaa paneeleita 40 vuoden pito- ja takuuajalla. Jos lisäksi valtio maksaa paneeleista jatkossakin 30 % investointituen, asettuu aurinkosähkön hinnaksi alle 5 snt/kWh. Tämä on alle puolet siitä, mitä nyt makamme sähköstämme. Mausteeksi totean vielä, että sähkön hinta on nyt poikkeuksellisen matala, mutta ennusmerkit näyttävät, että sen pitäisi tästä nousta huomattavasti. Jos näin käy, aurinkosähkön suhteellinen hinta laskee entisestään.

Pääkaupunkiseudulla rakennetaan nyt aurinkosähköä melko paljon erilaisiin paikkoihin. Jotkut yritykset haluavat imagosyistä toimitilojensa katoille aurinkopaneelit, Helen rakentaa tutkimus- ja kehitysmielessä, ja asuinrakennuksiin paneeleita asennetaan vihreät arvot mielessä – kaikissa näistä on myös dollarin kuvat silmissä. Aurinko-

sähköstä on tullut kannattavaa myös Suomessa. Taloyhtiöissä aurinkosähkökohteita toteutetaan tällä hetkellä lainarahalla, jolloin omaa rahaa hankkeisiin ei missään vaiheessa laiteta euroakaan. Laina katetaan paneelien tuotolla ja vielä vähän jää ylikin.

Aurinkosähköjärjestelmissä isot kohteet tulevat suhteessa halvemmiksi. Siksi yksittäiselle siirtola-puutarhamökille ei vielä näillä hinnoilla kannata paneelia asentaa. Sen sijaan alueen yhteinen keskitetty paneelijärjestelmä olisi jo saatavissa kannattavaksi, mutta ainakaan vielä ei meidän alueelle olla puuhailemassa aurinkosähköjärjestelmää. Suunnitelmia toki on, mutta nyt meillä on muita rakennusprojekteja työn alla ensin. Tämä koskee siis sähköverkkoon kytkettävää järjestelmää. Eri-laisia aurinkopaneelilla käyviä tuuletin- tai valai-sinratkaisuja voi olla kannattavaa asentaa.

Jotain aurinkoon liittyvää voi kuitenkin olla tulossa jo uuteen huoltorakennukseenkin. Esimerkiksi Marjaniemen puutarhassa päädyttiin tuottamaan suihkujen tarvitsema lämmin vesi aurinkokeräimellä. Se ei liity sähköön, vaan auringosta kerätään lämpöä, joka käytetään veden lämmittämiseen. Kokemukset siitä ovat hyvät.

Tulevaisuuden ratkaisuja odotellessa voimme sentään hyötyä auringosta ihan luomuna – laiteinvestointeja ei tarvita.

*Niklas Koppatz
Sähkötoimikunnan vetäjä*

Runsas omenasato tulossa

Tämän vuoden omenasadosta tulee erittäin runsas. Jos sinulta jää omenoita yli oman tarpeen, olet-han aktiivinen niiden jakamiseen. Päivä-kodit, naapurit, vastaanottokeskukset

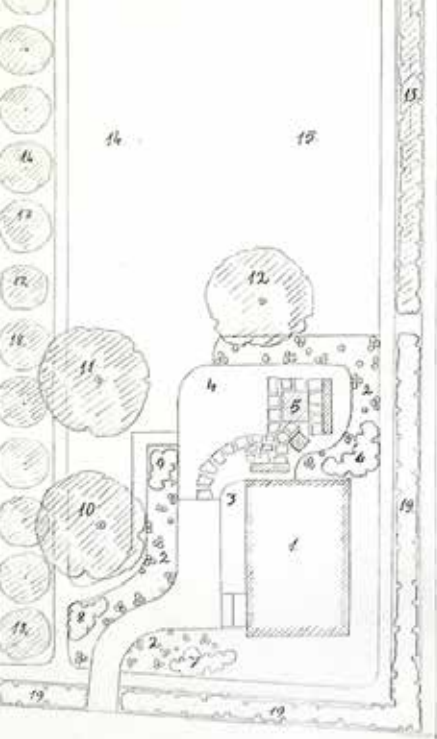
ottavat niitä varmasti mielellään. Ystäväsi ja lähialueen asukkaat tulevat mielellään poimi-maan omat hillo-omenansa. Voit myös jättää niitä korissa kulkijoille portin pieleen.

Omenat kelpaavat myös Tuomarinkylän kartanon ratsastuskoulun hevosille. Voit vie-dä niitä kohtuullisia määriä suoraan koululle, osoite Ratsukopolku 5.

Muistathan, että Molokiin omenoita ei saa viedä!

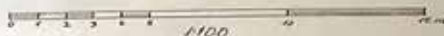

MUUMIO-OMENAT ovat herättäneet keskustelua. Itiöt tuhoutuvat eristetyssä lämpökompostorissa. Tässä yksi hävitysohje: Muumio-omenat kerätään päivittäin yhteen muovipussiin joka suljetaan ilmatiiviiksi. Pussi säilötään tontilla sopivaan paikkaan. Tähän pussiin ei enää lisätä muumio-omenoita, jotta pussissa olevat itiöt eivät pussia avattaessa karkaa. Hapen puutteessa omenat mätänevät pussiin. Itiöt kuolevat pakkasessa, joten juuri ennen maan routimista pussien liemet ja loput omenamössöt valutetaan kasvimaalle ja sekoitetaan ympäristöönsä. Avatut pussit täytyy kuljettaa kotiroskikseen, koska Molok ei ole enää lokakuun alun jälkeen käytössä. Kaupasta saa parilla eurolla ison nipun muovipusseja.

Isotutustusluettelo

- 1 Maja
- 2 Nonivuotisia kukkia
- 3 Yksi ..
- 4 Nurmikkoo
- 5 Puutarhakalustoa
- 6 Syringa josikaea, unkarilainen sireeni
- 7 Rosa rugosa, F.J. Grootendorst
- 8 Philadelphus virginia, jasmiiini
- 9 Spiraea callosa, Freebellii, angervo
- 10 Omenapuu, Antonowka
- 11 .. Kaneli, punainen
- 12 .. Transparente blanche
- 13 Vattuja, Preussen
- 14 Mansikkoo
- 15 Vihanneksia
- 16 Karviaisia, Houghton ja Pekolan valio
- 17 Punaherukka, Hollantilainen
- 18 Musta .. Brödtorp
- 19 Crataegus coccinea, orapihloja
- 20 Komposti

*Helsinki 20. 9. 18
Elisabeth Koch*

Siirtolapuutarhat ennen ja nyt

PUUTARHAVALISTUS HERÄSI 1800-luvun lopulla, katovuosien jälkeen, jolloin kansalaisia kannustettiin viljelemään muutakin kuin viljaa. Valistuksessa apuna olivat pienet puutarhakirjaset, jotka esittelivät puutarhanhoitotekniikkaa ja uusia kasvilajeja.

Tuon ajan kaupunkien työläisperheiden asunot olivat pieniä ja ahtaita. Puutarhat tarjosivatkin perheille lisää tilaa vapaa-ajanviettoon. Naisten asemaa kodin avainhenkilönä haluttiin korostaa. Heitä kannustettiin puutarhanhoitoon, jonka katsottiin nostavan koko kodin sivistystasoa. Puutarhasta saatavien elintarvikkeiden myynnillä taas kohennettiin perheen elintasoa.

Helsingin vanhin siirtolapuutarha-alue on perustettu Ruskeasuolle vuonna 1918. **Bengt Schallin**in suunnitelman mukaan alueen jakaa keskellä oleva pääakseli. Alue on yhtenäinen ja järjevästi suunniteltu. Naapurit eivät häiritse toisiaan ja

tontille tulee mahdollisimman paljon valoa. Alkuperäisessä suunnitelmassa oli 200 palstaa, nyt niitä on noin 140.

Vesi Ruskeasuon palstoille saatiin kesikäytävillä olevista kaivoista. Suurin osa vesijohdoista vedettiin 1950-luvulla, sähköjohdot pääosin vasta 1960-luvulla. Alueen maaphoja oli haastava. Vesipäistä maata, savimaan päällä puolen metrin hiekkakerros. Alussa rakennettiin maata kuivattavia ojia ja niiden yli siltoja. Ja kaikki tehtiin käsin.

Runar Finnilän piirtämissä mökeissä oli vanha, detaljirikas huvila-arkkitehtuuri-ilme. Ulko-oven päällä oli katos ja mökin edessä pilarit. Tutkimuksen mukaan suurin osa alueen mökeistä on alkuperäisten tyyppiirustusten mukaan tehtyjä. Mökkien katot olivat päre- tai lautakattoja, jotka maalattiin tai tervattiin. Materiaalipulan aikaan käytettiin kaikki saatavissa oleva puutavara, osa mökeistä rakennettiin maahan tuotujen autojen suojana olleista puulaatikoista. Tyyppiipi-

rustusten värisuosituksset olivat tummansävyisiä: terva, punamulta, harmaanruskea tai -vihreä. Nykyään yli puolet mökeistä on punaisia, maalina punamulta tai sitä muistuttavat uudet maalit. Keltaisen eri sävyt ovat vanhoista värisuosituksista poiketen myös suosittuja. Vaihtelua lisäävät vaaleanharmaat ja muutamat pastellinsävyiset mökit.

Elisabeth Koch vaikutti helsinkiläiseen puutarhakulttuuriin suuresti, myös Ruskeasuolla ja täällä meillä Pakilassa. Hän teki satoja puutarhasuunnitelmia, jotka sisälsivät sijaintiehdotukset mökille ja puutarhakalusteille sekä kasvisuunnitelmat. Ehdotukset olivat graafisesti yksinkertaisia, mutta suunnitelmien pohjalla oli monipuolinen kasvien tuntemus. Kochin johtajuksena oli hyödyllisyys ja esteettisyys - puutarhan tehtävänä oli tuottaa perheelle iloa ja ravintoa.

Julia Donner, mikä sinusta on siirtolapuutarhoissa parasta?

– Ihmisten elämänmuodot muuttuvat. On hienoa, että myös siirtolapuutarhat muuttuvat. Aiemmin hyötypuutarhalla oli suuri merkitys perheen elintasolle. Tämän päivän hektisessä elämänmenossa arvostetaan helppohoitoisuutta ja puutarha on vapaa-ajanvieton tila. On kuitenkin tärkeää, että mökkien laajentamista rajoitetaan ja viljelyalalle on asetettu minimimäärä. Näin siirtolapuutarhakulttuuri kehittyä perinteitä kunnioittaen. Siirtolapuutarhapalsta on eri asia kuin huvilapalsta. Siirtolapuutarhoihin liittyvä erityinen perinne on rikkautta.

Camilla Rosengren, mitä Ruskeasuon siirtolapuutarha merkitsee sinulle?

– Ostin puutarhani vuonna 1989 ja se on siitä lähtien ollut minulle oman inspiraationi lähde. Alue on vanha ja sillä on suuri kulttuurihistoriallinen merkitys. Olenkin ihmetellyt, miksi Ruskeasuon aluetta ei ole nimetty Kulttuuriperintö-kohteeksi.

Jaana Kymäläinen

*Julia Donner ja Camilla Rosengren
Kuva: Mauri Kymäläinen*

TAPAHTUI KERHOTALOLLA

• **Siirtolapuutarhat ennen ja nyt –tilaisuus**
2.7.2016 Pakilan kerhotalolla

• Tilaisuuden ensimmäinen puhuja oli filosofian tohtori **Julia Donner**, joka on väitellyt aiheesta "Kasvitarhasta puutarhakotiin – Naiset kotipuutarhan tekijöinä Suomessa 1870–1930". Ruskeasuon siirtolapuutarha-alueesta kertoi maisema-arkkitehti **Camilla Rosengren**, jolla on myös mökki Ruskeasuolla. Rosengren on julkisten alueiden puistojen suunnittelija, jonka suurin rakkaus ovat historialliset puutarhat ja vanhat kulttuurimaisemat.

• Täältä voit etsiä oman palstasi alkuperäisen puutarhasuunnitelman:

www.sinettiarkisto.fi / Haku / Vapaa teksti: Siirtolapuutarhatoimisto / Kiinteistövirasto, Siirtolapuutarhatoimisto / Sarja I: Kartat ja piirustukset / Siirtolapuutarhojen istutus-suunnitelmat / Valitse omasi vuoden perusteella

Syyskokous pidetään 25.9. klo 14 kerhotalolla

- Kokouskutsu asiapapereineen lähetetään kotiosoitteeseen, jonka mökkiläinen on ilmoittanut hallitukselle. Jos olet muuttanut hiljattain, varmista, että yhdistyksellä on oikea osoitetietosi.
- Kokouksessa käsitellään mm. ensi vuoden toimintasuunnitelma sekä mökkiläisten maksut ja valitaan yhdistyksen toimihenkilöt ensi vuodelle.
- Syyskokousmateriaalin yhteydessä jäsenet saavat myös jäsenkirje 2:n, jossa on tärkeää tietoa (mm. vesien, portin ja MOLOKIN sulkemisajankohdat).

Yhteystietoja talven varalle

Osoitteenmuutokset ja muutokset omistussuhteissa (kauppa, perintö tms.) on ilmoitettava 3 kk:n kuluessa: Timo Mäkinen, 040 164 8005, timotmakinen@gmail.com, Välimerenkatu 13 A 30, 00180 Helsinki.

Yhdistyksen posti

Kerhotalon seinällä oleva postilaatikko ei ole käytössä talvikautena. Syyskokouksen jälkeen hallitukselle tarkoitettu posti toimitetaan mieluiten sähköpostitse sihteerille: Susanna Aaltonen, susanna.jaaltonen@gmail.com, puh. 050 546 7968.

Portti suljetaan talveksi marraskuun alussa

Mikäli tarvitset portin aukaisua, ota yhteyttä Pauli Ojaseen, puh. 050 5401 071. Portin avausmaksu on 20 €.

Lomakkeet ja ohjeet ovat yhdistyksen kotisivuilla

<http://siirtolapuutarhat.net/pakila/sivut/rakennustoimikunta.html>

Vesiasioissa: Pauli Ojanen, puh. 050 5401 071.

Sähköasioissa: Niklas Koppatz, puh. 050 3601 698, niklas.koppatz@alumni.helsinki.fi

Jätteiden keräys keskeytyy talvikaudeksi

MOLOK ja kaikki muutkin jätteidenkeräyssäiliöt suljetaan talveksi. Sulkemisajan kohta ilmoitetaan syksyn jäsenkirjeessä, ilmoitustauluilla ja Pakilan puutarhamummojen facebook-sivulla sekä sähköpostitse heille, jotka ovat rekisteröityneet jäseneksi verkkosivujen kautta. Tämän jälkeen roskat on kuljetettava itse pois alueelta.

Sauna ja suihkut

Viimeiset saunavuorot ovat lauantaina 17.9., miehille klo 14.00-16.00 ja naisille klo 16.30-18.30. Suihkuun pääsee vielä torstaina 8.9., naiset klo 19.00-20.00 ja miehet klo 20.00-20.30.